

erkänner våra synder och brister och sedan ändrar på våra sätt att vara så att vi kan bli bättre makar, bättre fäder, bättre söner. Må vi hädanefter av all kraft sträva efter att troget gå på Frälsarens välsignade väg – att se oss själva klart är början till vishet.

När vi gör det leder vår barmhärtige Gud oss vid handen och besvarar våra böner. Vi blir ”starka och välsignas från höjden”.¹⁴

Mina kära vänner, ett första steg på det sanna lärjungeskapets härliga och meningsfulla väg är att ställa den enkla frågan:

”Inte är det väl jag, Herre?”

Om detta vittnar jag och ger er min välsignelse i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 26:21–22; kursivering tillagd.
2. Matt. 7:3, 5.
3. Se Errol Morris, ”The Anosognosic’s Dilemma: Something’s Wrong but You’ll Never Know What It Is”, *New York Times*, 20 juni 2010; opinionator. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Se Justin Kruger och David Dunning, ”Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One’s Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments”, *Journal of Personality and Social Psychology*, dec. 1999, s. 1121–1134. ”Författarna upptäckte i fyra studier att försökspersoner som hamnade i den nedre kvartilen i prov på humor, grammatik och logik kraftigt överskattade sina resultat och sin förmåga. Fastän deras testpoäng placerade dem i den 12:e percentilen bedömde de att de var i den 62:a” (ur sammandraget på psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Se Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won’t Get You There* (2007), kap. 3. Forskarna bad tre delägare att uppskatta sina bidrag till företagets framgång. Deras sammantagna bedömning uppgick till 150 procent.
6. 1 Tim. 1:11.
7. 2 Kor. 4:4.
8. Luk. 12:34.
9. Ef. 3:18.
10. L&F 4:6.
11. Se Alma 17:11.
12. Se Ether 12:27.
13. Jak. 4:6, 10.
14. L&F 1:28.

President Henry B. Eyring

förste rådgivare i första presidentskapet

Det förberedande prästadömet

I fråga om förberedelse inom prästadömet är ”visa” viktigare än ”berätta”.

Jag är tacksam att få vara tillsammans med Guds prästadöme, som sträcker sig över hela världen. Jag uppskattar er tro, ert tjänande och era böner.

Mitt budskap i kväll handlar om aronska prästadömet. Det gäller oss alla som hjälper till att förverkliga Herrens löften till dem som bär vad som i skrifterna kallas ”det lägre prästadömet”¹. Det kallas också det förberedande prästadömet. Det är den härliga förberedelsen som jag vill tala om i kväll.

Herrens plan för sitt verk är fylld med förberedelse. Han skapade jorden för att vi skulle få uppleva dödlighetens prövningar och möjligheter. Medan vi är här befinner vi oss i det som skrifterna kallar ett ”förberedelsetillstånd”².

Profeten Alma beskrev hur avgörande förberedelsetillståndet är för det eviga livet, där vi kan leva för evigt som familjer hos Gud Fadern och Jesus Kristus.

Han förklarade behovet av den förberedelsen så här: ”Och vi ser att döden drabbar människorna, ja, den död som Amulek har talat om som är den timliga döden. Men människan

fick en tid sig förunnad då hon kunde omvända sig, och därför blev detta liv ett prøvotillstånd, en tid att bereda sig för att möta Gud, en tid att bereda sig för det oändliga tillstånd som vi har talat om, vilket kommer efter de dödas uppståndelse.”³

Liksom tiden vi fått att leva på jorden är till för att bereda oss att möta Gud, är tiden vi fått att tjäna i aronska

prästadömet en möjlighet till förberedelse för hur vi kan ge viktig hjälp åt andra. Liksom Herren ger oss den hjälp vi behöver för att klara jordelivets prövningar, ger han oss också den hjälp vi behöver för att förbereda oss inom prästadömet.

Mitt budskap är både till dem som Herren sänder för att hjälpa till att förbereda aronska prästadömsbärare och till dem som bär aronska prästadömet. Jag talar till fäder. Jag talar till biskopar. Och jag talar till dem i melkisedekska prästadömet som får förtroendet att vara kamrater och lärare åt de unga männen i deras förberedelse i prästadömet.

Jag berömmar och är tacksam för många av er över hela världen och genom tiden.

Det vore försumligt av mig att inte nämna en grensresident och en biskop i min ungdom. Jag blev diakon vid 12 års ålder i en liten gren i östra Förenta staterna. Grenen var så liten att min äldre bror och jag var de enda i aronska prästadömet tills min far, som var grensresident, inbjöd en medelålders man att bli medlem i kyrkan.

Den nyomvände fick aronska prästadömet samt kallelsen att vaka över aronska prästadömet. Jag minns

det fortfarande som om det var i går. Jag minns de vackra höstlöven när den nye medlemmen följde med min bror och mig för att hjälpa en änka. Jag minns inte projektet, men jag minns att jag kände att prästadömet kraft hjälpte oss göra det som jag senare lärde mig att Herren har sagt vi måste göra för att få våra synder förlåtna och därigenom förberedas för att se honom.

När jag nu ser tillbaka känner jag tacksamhet för en grensresident som kallade en nyomvänd att hjälpa Herren förbereda två pojkar som en dag själva skulle bli biskopar, med uppdraget att ta hand om fattiga och behövande och även presidera över det förberedande prästadömet.

Jag var fortfarande diakon när vår familj flyttade till en stor församling i Utah. Det var första gången jag upplevde kraften i ett fullt kворum i aronska prästadömet. Det var faktiskt första gången jag sett ett. Och senare var det första gången jag kände kraften och välsignelsen av att ha en biskop som presidera över prästernas kворum.

Biskopen kallade mig som sin förste assistent i prästernas kворum. Jag minns att han själv undervisade kворumet – fastän han var så

upptagen och det fanns andra begåvade män som han kunde ha kallat att undervisa oss. Han lät ställa stolarna i en cirkel i klassrummet. Han placerade mig på stolen på sin högra sida.

Jag såg över hans axel när han undervisade. Ibland kastade han en blick på sina noggrant maskinskrivna noteringar i den lilla läderpärm på ena knät och på de nötta och markerade skrifterna som låg öppna på andra knät. Jag minns spänningen när han berättade om tapperhet ur Daniels bok och bar sitt vittnesbörd om Frälsaren, Herren Jesus Kristus.

Jag ska alltid minnas hur Herren kallar noggrant utvalda kamrater till sina prästadömsbärare som förbereds.

Min biskop hade kraftfulla rådgivare, men av någon anledning som jag inte förstod då ringde han till mig och sa: "Hal, jag behöver dig som min kamrat för att göra en del besök." En gång tog han med mig till en änka som bodde ensam och inte hade någon mat hemma. På vägen hem stannade han bilen, öppnade sina nötta skrifter och berättade varför han behandlade änkan som om hon inte bara hade förmåga att ta hand om sig själv, utan att hon också i framtiden skulle kunna ta hand om andra.

En annan gång besökte vi en man som länge varit borta från kyrkan. Min biskop inbjöd honom att komma tillbaks bland de heliga. Jag kände min biskops kärlek till en man som jag tyckte var en osympatisk och upprorisk fiende.

Vid ett annat tillfälle besökte vi ett hem där två små flickor skickades att öppna dörren av alkoholiserade föräldrar. De små flickorna sa genom nätdörren att deras mor och far låg och sov. Biskopen pratade med dem, log och berömde dem för deras godhet och mod, i omkring tio minuter eller längre. När vi gick därifrån sa han lågmält: "Det var ett bra besök. De små flickorna glömmar aldrig att vi kom."

Två välsignelser som en seniorkamrat i prästadömet kan ge är tillit och exempel på omsorg. Jag såg det när min son fick en hemlärarkamrat som hade mycket större erfarenhet inom prästadömet än han. Hans seniorkamrat hade varit missionspresident två gånger och hade verkat i andra ledarämbeten.

Innan de skulle besöka en av sina tilldelade familjer bad den erfarne prästadömsledaren att få besöka min son hemma först. De lät mig lyssna. Seniorkamraten inledde med bön och bad om hjälp. Sedan sa han ungefär så här till min son: "Jag känner att vi i vår lektion bör uppmana den här familjen till omvändelse. Jag tror inte att de kommer att vilja höra det från mig. Jag tror att de skulle ta emot det budskapet bättre från dig. Vad tror du om det?"

Jag kommer ihåg skrällen i min sons ögon. Jag känner fortfarande glädjen i den stunden när min son tog emot förtroendet.

Det var ingen slump att biskopen satte ihop de här två som kamrater. Det var med noggrann förberedelse

som seniorkamraten hade tagit reda på känslorna hos familjen som de skulle undervisa. Det var genom inspiration som han kände att han skulle ta ett steg tillbaka och lita på att en oerfaren ung man kunde kalla äldre Guds barn till omvändelse och trygghet.

Jag vet inte hur det gick under besöket, men jag vet att en biskop, en bärare av melkisedekska prästadömet och Herren förberedde en pojke för att bli prästadömsbärare och en dag biskop.

Sådana här framgångsberättelser om förberedelse i prästadömet känner också ni till genom det ni sett och upplevt i livet. Ni har känt och varit sådana biskopar, kamrater och föräldrar. Ni har sett Herrens hand i er egen förberedelse för plikter inom prästadömet som han visste ni skulle få.

Alla vi i prästadömet har skyldighet att hjälpa Herren förbereda andra. Det finns några saker vi kan göra som kan vara av största betydelse. Ännu mäktigare än ord, när vi undervisar om en lära, är vårt exempel på att leva efter den läran.

Det viktigaste vi kan göra i vårt prästadömsstjänande är att inbjuda människor att komma till Kristus genom tro, omvändelse, dop och den helige Andens gåva. President Thomas S. Monson har till exempel predikat om allt det här på ett sätt som har berört våra hjärtan. Men det jag vet om hur han hjälpte människor och missionärer och vänner i kyrkan när han presiderade över missionen i Toronto motiverar mig till handling.

I fråga om förberedelse inom prästadömet är "visa" viktigare än "berätta".

Det är därför skrifterna är så viktiga för vår förberedelse i prästadömet. De är fulla av exempel. Jag kan liksom se Alma lyda ängelns befallning och skynda sig tillbaka för att undervisa de ogudaktiga människorna i Ammonihah som hade förkastat honom.⁴ Jag känner kylan i fångelset när Gud sa till profeten Joseph att han skulle fatta mod och att han vakade över honom.⁵ Med de skriftställena i åtanke kan vi vara beredda att fortsätta tjäna när det verkar svårt.

En far eller en biskop eller en seniorhemlärare som visar att han

litar på en ung prästadömsbärare kan förändra hans liv. Min far ombads en gång av en av de tolv apostlarnas kvorum att skriva en kort uppsats om vetenskap och religion. Far var en välkänd vetenskapsman och en trofast prästadömsbärare. Jag minns fortfarande hur han gav mig uppsatsen han skrivit och sa: "Innan jag skickar iväg den till de tolv vill jag att du läser den. Du kommer att veta om det är rätt." Han var 32 år äldre än jag och omätligt mycket klokare och mer intelligenter.

Jag stärks fortfarande av tilliten min underbara far och prästadömsbärare visade mig. Jag visste att den tilliten inte gällde mig utan Gud, som kunde och skulle uppenbara för mig det som var sant. Ni erfarna kamrater kan välsigna en ung prästadömsbärare som förbereder sig när ni visar en sådan tillit. Det hjälper honom att lita på inspirationens milda känsla som kommer när han en dag använder sina händer för att besegla en välsignelse att bota ett barn som läkarna säger är döende. Den tilliten har hjälpt mig mer än en gång.

Vår framgång med att förbereda andra i prästadömet kommer i proportion till hur mycket vi älskar dem. Det gäller särskilt när vi måste korrigera dem. Tänk på ett tillfälle när en bärare av aronska prästadömet, kanske vid sakramentsbordet, gör ett fel när han utför en förrättning. Det är en allvarlig

sak. Ibland krävs det att felet rättas offentligt, vilket kan skapa agg, förödmjukelse och till och med att man känner sig bortstött.

Kom ihåg Herrens råd: "I rätt tid skarpt tillrättavisande, när den Helige Anden manar därtill, och därefter visande större kärlek mot honom som du har tillrättaviserat, för att han inte skall betrakta dig som sin fiende."⁶

Ordet *större* har en särskild betydelse i förberedelsen av prästadömsbärare när de behöver tillrättavisning. Ordet antyder en starkare kärlek än den som redan fanns där. Det som behövs är att visa ett större mått. De av er som förbereder prästadömsbärare ser dem förstås göra misstag. Innan de tar emot er tillrättavisning måste de känna er kärlek, tidigt och konstant. De måste känna ert uppriktiga beröm innan de tar emot er tillrättavisning.

Herren själv högaktade dem som bar det lägre prästadömet och hedrade deras potential och deras värde för honom. Lyssna till dessa ord som talades av Johannes Döparen när han återställde aronska prästadömet: "I Messias namn förlämnar jag er, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehåller nycklarna till änglars betjäning och till omvändelsens evangelium och till dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse. Och detta skall aldrig mer tagas bort från jorden förrän Levis

söner på nytt offer ett offer åt Herren i rättfärdighet."⁷

Aronska prästadömet är ett bihang till det större melkisedekska prästadömet.⁸ Som president över hela prästadömet presiderar kyrkans president också över det förberedande prästadömet. Hans budskap genom åren om att komma till undsättning passar perfekt in på uppdraget att ta omvändelsens och dopets evangelium till andra.

Diakonernas, lärarnas och prästernas kvorum ges ständigt rådet att hjälpa varje medlem komma närmare Herren. Presidentskap ger medlemmar uppdraget att nå ut i tro och kärlek. Diakoner delar ut sakramentet med vördnad och med tro på att medlemmarna kan känna försoningens inverkan och bestämma sig för att hålla buden när de tar del av sakramentets heliga emblem.

Lärare och präster ber tillsammans med sina kamrater när de utför uppdraget att vaka över kyrkan, en person i taget. Och hemlärarparen ber tillsammans när de lär sig om behoven och förhoppningarna hos familjernas överhuvuden. När de gör det förbereds de för den stora dag när de ska presidera i tro i sin egen familj.

Jag vittnar om att alla som tjänar tillsammans i prästadömet förbereder människor för Herrens ankomst till sin kyrka. Gud Fadern lever. Jag vet – jag vet – att Jesus är Kristus och att han älskar oss. President Thomas S. Monson är Herrens levande profet. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 84:26, 30; 107:14.
2. Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Se Alma 8:14–18.
5. Se L&F 122:9.
6. L&F 121:43.
7. L&F 13:1.
8. Se L&F 107:14.

